

TÓTH ERZSÉBET

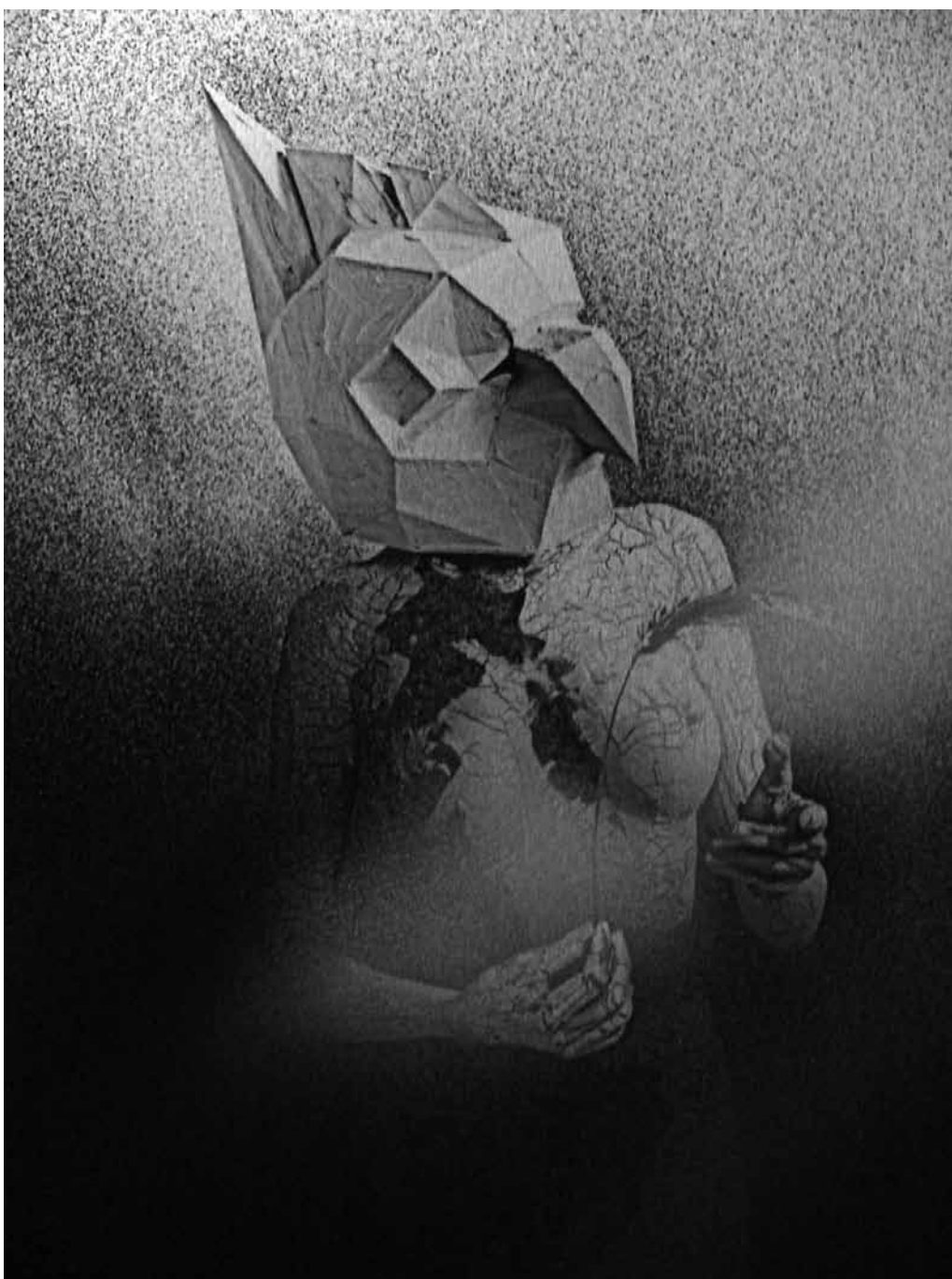
Emberi számítás

TÓTH ERZSÉBET (1951) Budapest

Meghalok, kislányom.
 Mondja Anyám köszönés helyett a telefonba.
 Mi lesz velem, ha te meghalsz?
 Kellene mondanom, de nem mondom.
 A legfontosabb,
 amit megtaníthatsz a gyerekednek:
 tudjon élni nélküled, ha már nem leszel.
 Még nem tudom, megtanított-e, hiszen még él.
 Meghalni? Hogy jut eszedbe ilyesmi?
 Viccelek, egy bohócrepülőn szállok veled,
 huss, ki ebből a világból,
 ahol csak komolytalan ideig lehet élni.
 Tudom, hogy van még vagy tíz éve
 emberi számítás szerint.
 Nem tudok emberi számítás szerint élni.
 Hiszen amíg ezeket a sorokat írom,
 lehet, hogy már nem is él.
 De él, mert már két éve
 nem merem megmutatni neki
 az új verseimet, semmit.
 Hazudok neki. Félek, megbántanám.
 Félek, nem ért belőle semmit.
 Félek, a legutolsó képét,
 a levendulását nekem kell befejezni.
 Kell még pár pötty pipacspiros
 a levendulák közé.
 Félek, nem merek hozzányúlni a képéhez.
 Még akkor sem, ha az én kezem
 az ő keze lesz már akkor.
 Soha nem lehet az én kezem az övé.
 Hiába érzem kezemen kezének melegét
 ahogy szelíden rátette hároméves kezemre,
 és vezette a papíron és írni tanított.
 Megtanított, mondhatom büszkén.
 Nemrég odaadtam neki egy régi könyvetem,
 pár nap múlva ugyanúgy
 feküdt az ágyon mellette,
 mint mikor odatettem.
 Ott haldokolnak együtt.
 A verseim együtt halnak vele.
 Csak a régi életéből emlékszik valamire.
 Az idő elszállt egy pillangóval.
 Mikor jössz?
 Holnap, holnapután.
 Az mikor van?
 Szombat, vasárnap.
 Mikor?
 Mikor, mikor, nincs neked naptárad?
 Nincs. Hozzál nekem egyet.

Jó, viszek. Csak ne halj meg. Megígéred?
Meg. Mikor jössz?
Holnap.
Nem biztos, hogy azt én már megélem.
Egy éjszaka és egy reggel. Aztán már holnap.
Ülj be egy taxiba, és gyere most.
Taxiba?
Taxiba nem ülünk a taxisblokádtól,
emlékszel?
Mi az a taxisblokádtól?
Aludj jól, Édesanyám.

PÁRKÁNYI RAAB PÉTER, Szeretet, 2017